

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: B. R.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2010, č. j. MSK 208824/2009, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2010, č. j. 58 A 19/2010 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 10. 9. 2010, č. j. 58 A 19/2010 - 27, bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „stěžovatel“), ze dne 14. 1. 2010, č. j. MSK 208824/2009, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 12. 2009, č. j. MURY 44274/2009, kterým byl uznán vinným ze spáchání v tomto rozhodnutí blíže specifikovaných přestupků. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že v případě, že stěžovatel své rozhodnutí, jež bylo napadeno žalobou ke krajskému soudu, dodal zástupci

žalobce do datové schránky, kterou měl zřízenu jako insolvenční správce, ačkoli v daném řízení vystupoval jako advokát žalobce a měl zřízenu také datovou schránku advokáta, nemohlo dojít k fikci doručení poté, co 25. 1. 2010 uplynula lhůta 10 dnů, aniž by se do této datové schránky přihlásila k tomu oprávněná osoba. K doručení stěžovatelova rozhodnutí tak došlo až dne 26. 3. 2010, když si zástupce žalobce vyzvedl uvedené rozhodnutí, které mu bylo zasláno poštou. Krajský soud vyšel ze závěru, že má-li zástupce žalobce zřízenu datovou schránku insolvenčního správce a zároveň datovou schránku advokáta, je jeho legitimním očekáváním, že mu budou do každé příslušné datové schránky doručovány písemnosti rozlišené podle postavení, ve kterém se vůči této písemnosti nachází. Krajský soud uzavřel, že v daném případě bylo vyloučeno doručení fikcí u těch dokumentů, které byly zaslány do nesprávné datové schránky, a dále uvedl, že přestupky, jichž se týká rozhodnutí stěžovatele ze dne 14. 1. 2010, č. j. MSK 208824/2009, se staly dne 24. 1. 2009 a rozhodnutí stěžovatele bylo doručeno zástupci žalobce až 26. 3. 2010, takže rozhodnutí nabylo právní moci až po uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty stanovené v § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Krajský soud dospěl k závěru, že v jednoroční lhůtě musí být rozhodnutí o přestupku nejen vydáno, ale musí v této lhůtě nabýt i právní moci. Na podporu tohoto závěru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61 (všechna uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ze kterého plyne, že rozhodnutí o vyměření daně musí před skončením lhůty k vyměření daně nabýt právní moci. Krajský soud konstatoval, že neshledává v obecném správním řízení takové odlišnosti od daňového řízení, které by odůvodňovaly v dané věci odlišné závěry, a že stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, který byl učiněn ve vyjádření k žalobě ke krajskému soudu, je nepřípadný, protože zmíněný rozsudek se zabývá povinností soudu přihlédnout k zániku odpovědnosti za přestupek z úřední povinnosti, nikoli během této lhůty.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, je v dané věci nepřípadný. Stěžovatel uvádí, že ačkoli tento rozsudek řeší primárně povinnost soudů ve správním soudnictví přihlédnout k zániku odpovědnosti za přestupek z úřední povinnosti, vyslovuje se i k tomu, zda rozhodnutí správního orgánu o přestupku musí nabýt v rámci jednoroční lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích právní moci. Stěžovatel se neztotožňuje se závěry uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, když tvrdí, že názor, že jednoroční lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích se nepřerušuje ani nestaví, je v rozporu s § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Dále poukazuje na úpravu trestního řízení, kdy pro zánik odpovědnosti za trestný čin není rozhodný den doručení rozsudku, nýbrž den vyhlášení rozsudku, stejně tak se stěžovatel domnívá, že není porušením zákona,

když rozhodnutí o přestupku vydané před uplynutím lhůty v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je doručeno až po jejím uplynutí.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud založil odůvodnění svého rozsudku na závěrech rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, jímž bylo rozhodnuto v daňové věci za použití zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a který dle stěžovatele na projednávaný případ nespadá, neboť zákon o správě daní a poplatků vylučoval subsidiární použití zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale zákon o přestupcích subsidiární použití správního řádu připouští. Podle stěžovatele pro řízení o přestupcích nelze použít argument absence lhůty pro vyřízení odvolání podle zákona o správě daní a poplatků, neboť správní řád s těmito lhůtami počítá, nelze použít ani argument předběžné vykonatelnosti rozhodnutí podle zákona o správě daní a poplatků, neboť tento institut je u prvostupňových rozhodnutí o přestupcích vyloučen.

Stěžovatel nezpochybňuje, že uplyne-li lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek po vydání prvostupňového správního rozhodnutí a proti tomuto rozhodnutí je podáno odvolání, je povinností odvolacího orgánu k zániku odpovědnosti za přestupek přihlédnout a řízení zastavit. Stěžovatel ovšem namítá, že není jisté, jak posuzovat prvostupňové rozhodnutí o přestupku, které bylo vydáno do jednoho roku od spáchání přestupku, ale nabylo právní moci až po roční lhůtě od jeho spáchání, přičemž proti němu nebylo podáno odvolání. Stejné problémy podle stěžovatele nastanou, když je druhostupňové rozhodnutí o přestupku vydáno ve lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ale právní moci nabude až po jejím uplynutí; podle stěžovatele je absurdní, aby toto rozhodnutí mohlo být zrušeno soudem ve správním soudnictví, ale nemohlo být zrušeno zákonným postupem podle správního řádu, a to ani v rámci mimořádných opravných prostředků. Stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné, protože soud se nezabýval jeho námitkami, jak naložit s takovým rozhodnutím odvolacího správního orgánu o přestupku.

Stěžovatel zastává názor, že „projednat přestupek“ znamená vydat konečné rozhodnutí, neboť vydáním rozhodnutí je definitivně dán jeho obsah a po vydání již správní orgán nemůže do rozhodnutí zasahovat. V této souvislosti odkazuje na § 71 správního řádu, který stanoví, co se rozumí vydáním rozhodnutí. Z jazykového výkladu dle stěžovatele vyplývá, že slovem „projednat“ je myšleno provést či ukončit jednání, přičemž právě v řízení o přestupcích se obligatorně koná ústní jednání, po jehož skončení lze rozhodnutí ihned ústně vyhlásit.

Stěžovatel dále poukázal na argumentaci svědčící proti výkladu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, že rozhodnutí o přestupku musí nabýt právní moci v jednoroční lhůtě. Vychází z toho, že slovní vyjádření § 20 odst. 1 zákona o

přestupcích je natolik jasné, že není třeba překročit jazykový výklad, zároveň z tohoto ustanovení neplyne, že by rozhodnutí o přestupku muselo nabýt právní moci. Podle stěžovatele smysl jednoroční lhůty v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích spočívá v tom, aby se zabránilo nečinnosti správního orgánu a aby nebylo možné trestání za dávno minulé přestupky. Podle stěžovatele ovšem tomuto smyslu vyhovuje i výklad, který požaduje v již tak krátké jednoroční lhůtě jen vydání rozhodnutí, proto je toho názoru, že požadavek na to, aby přestupek byl v jednoroční lhůtě pravomocně rozhodnut, nepředstavuje racionální vzorec chování a bezdůvodně favorizuje ty, kdo procesně taktizují. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s."), přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Po přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že rozhodnutí krajského soudu trpí nepřezkoumatelností. Stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu poukazoval na fakt, že považuje za absurdní závěry, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které bylo vydáno před uplynutím jednoroční lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ale které nabylo právní moci až po jejím uplynutí, nelze zákonným způsobem zrušit v rámci mimořádných opravných prostředků podle správního řádu, ale mělo by být zrušeno soudy ve správním soudnictví. Uvedenou argumentaci uvedl stěžovatel na podporu svého názoru, že ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vykládat tak, že v jednoroční lhůtě musí být rozhodnutí vydáno, ale nemusí v této lhůtě již nabýt právní moci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše uvedené tvrzení není samostatnou žalobní námitkou, ale jde o podpůrnou argumentaci stěžovatele, která má podpořit jím zaujatý výklad ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, který je žalobní námitkou. Krajský soud se ovšem s otázkou, jak vykládat ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, vypořádal, nevypořádal se pouze s výše uvedenou dílčí argumentací stěžovatele, která však na posouzení věci nemá žádný vliv a nemůže tak vést k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, jelikož jeho závěry ohledně výkladu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích jsou řádně odůvodněny.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se stěžovatelovými námitkami, které mají zpochybnit v judikatuře Nejvyššího správního soudu ustálený výklad ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích v tom směru, že projednáním přestupku v

jednoroční lhůtě od jeho spáchání, po jejímž uplynutí zaniká odpovědnost za přestupek, se rozumí pravomocné skončení řízení o přestupku před správním orgánem, a neshledal v dané věci žádný důvod odchýlit se od své konstantní judikatury.

Pokud stěžovatel polemizuje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, ohledně stavění či přerušení lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jde o argumentaci, která nemá souvislost s projednávaným případem, jelikož podstatou sporu v právě projednávané věci není stavění či přerušení uvedené lhůty. Na daný případ naopak dopadá ta část uvedeného rozsudku, dle které „*ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím.*“ Uvedený rozsudek řeší zejména povinnost přihlížet k zániku odpovědnosti z úřední povinnosti, ale z citované části jasně plyne, že v jednoroční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je nutno rozhodnout pravomocně. Pokud k takovým závěrům krajský soud dospěl, Nejvyšší správní soud v jeho postupu neshledal žádné pochybení, a proto nedošlo k nesprávnému právnímu posouzení věci ze strany krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožňuje se stěžovatelovou argumentací, ve které poukazuje na § 257 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), a dovozuje, že ani v trestním řízení není pro zánik odpovědnosti za trestný čin rozhodný den doručení rozsudku, ale den jeho vyhlášení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že použití příměru k odpovědnosti za trestné činy a trestnímu řízení je v této souvislosti zavádějící. Ust. § 34 odst. 4 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje výčet úkonů státní moci, kterými se přerušuje běh promlčecí doby, po jejímž uplynutí dochází k zániku trestní odpovědnosti – mezi nimi figuruje i vyhlášení odsuzujícího rozsudku pro trestný čin. V trestním řízení tedy začne po vyhlášení odsuzujícího rozsudku běžet zcela nová promlčecí doba pro odpovědnost za tento trestný čin. U přestupků zaniká možnost přestupek projednat uplynutím jednoho roku od jeho spáchání, zákon o přestupcích ovšem nikde nepočítá s přerušením této jednoroční doby a jejím novým během. Úprava zániku odpovědnosti za trestný čin a zániku odpovědnosti za přestupek je v tomto ohledu natolik rozdílná, že argumentace trestněprávní úpravou není namístě, proto nemůže Nejvyšší správní soud tomuto argumentu přisvědčit.

Nejvyšší správní soud se posléze zabýval námitkou stěžovatele, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, na

právě projednávanou věc nedopadají. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že závěry o tom, že právo správce daně daň vyměřit či doměřit po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká a že je potřeba, aby do této doby splnilo rozhodnutí všechny znaky individuálního správního aktu, kterým je i právní moc, protože až tím je proces správy daně dovršen, jsou *mutatis mutandis* přenositelné i na § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že neshledává v obecném řízení správním tak zásadní odlišnosti a došel k závěru, že až nabytím právní moci rozhodnutí o přestupku je rozhodnuto definitivně a až tímto okamžikem dochází k ukončení činnosti správních orgánů v přestupkovém řízení nalézacím. Jde o ty samé závěry, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89, dle kterého *„ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzívní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzívní lhůty.“* Nejsou proto namístě námitky stěžovatele, který poukazoval na skutečnost, že zákon o správě a daní a poplatků nepřipouští použití správního řádu, kdežto zákon o přestupcích ano, že v zákoně o správě daní a poplatků absentuje lhůta pro vyřízení odvolání v daňovém řízení, kdežto správní řád počítá s obecnou třicetidenní lhůtou, ani že prvostupňová rozhodnutí o přestupcích nejsou předběžně vykonatelná. Podstatné je zde totiž posouzení, kdy se správní akt stává perfektním, k čemuž dochází jeho právní mocí, pro takové posouzení jsou ovšem výše uvedené rozdíly mezi obecným správním řízením a daňovým řízením podle zákona o správě daní a poplatků zcela bez významu. Lze se tak ztotožnit s krajským soudem, že výše uvedené závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, jsou relevantní i v nyní projednávané věci.

Nejvyšší správní soud nemůže dále přisvědčit stěžovatelově námitce, že obrat „projednat přestupek“ v ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích znamená vydat konečné rozhodnutí, neboť vydáním rozhodnutí je definitivně dán jeho obsah a po vydání již správní orgán nemůže do rozhodnutí zasahovat. K takovému výkladu podle stěžovatele vede výklad slova „projednat“, které značí dokončit jednání, když v řízení o přestupcích se vede obligatorně ústní jednání, po němž lze rozhodnutí ihned ústně vyhlásit. K výkladu pojmu „projednat přestupek“ v ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích se již Nejvyšší správní soud obsáhle vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010 - 91, z něhož je citováno: *„Lze přisvědčit tomu, že slovo ‚projednat‘ je v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích použito v souvislosti s vedením ústního jednání („...V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, ...‘). Termín ‚projednat‘ je však v zákoně o přestupcích použit v celé řadě dalších*

ustanovení, přičemž vždy je jím míněno celkové vedení řízení o přestupku. Z mnoha ustanovení zákona o přestupcích lze citovat například § 9 odst. 1 – ... nelze ***projednat*** *přestupek, jehož se dopustila osoba požívající výsad imunit podle zákona nebo mezinárodního práva; § 9 odst. 3 – podle tohoto zákona se* ***projednávají*** *přestupky, kterých se dopustili poslanci a senátoři; § 10 odst. 1 – podle zvláštních předpisů se* ***projedná*** *jednání, které má znaky přestupku ...; § 10 odst. 2 – toto jednání se* ***projedná*** *jako přestupek, pokud jeho pachatel ...; § 12 odst. 2 – za více přestupků* ***projednaných*** *ve společném řízení...; § 52 – přestupky* ***projednávají*** *a) obecní úřady ...; § 53 odst. 1 - obce* ***projednávají*** *přestupky proti ...; § 53 odst. 3 – obce mohou jako svůj zvláštní orgán zřizovat komise k* ***projednávání*** *přestupků...; či na závěr formulaci jednoho ze základních pravidel přestupkového řízení: § 67 odst. 1 - přestupky se* ***projednávají*** *z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se* ***projednávají*** *jen na návrh (pozn.: zvýraznění doplněno NSS). Z těchto ustanovení zákona o přestupcích je zřejmé, že pojem ‚projednat' nelze spojovat pouze s vedením ústního jednání, neboť při akceptaci takového výkladu by byl význam citovaných ustanovení zjevně nesmyslný.*" Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že výklad pojmu „projednat přestupek" v ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze omezovat jen na dokončení (ústního) jednání, ale je třeba setrvat na výkladu, že jde o rozhodnutí o přestupku, které je perfektní, tj. splňuje všechny znaky individuálního správního aktu, včetně právní moci.

Stěžovatel dále namítal, že při akceptaci výkladu, že v jednoroční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích musí rozhodnutí nabýt právní moci, mohou nastat případy, kdy rozhodnutí odvolacího orgánu bude vydáno v rámci této jednoroční lhůty, nicméně až po jejím uplynutí rozhodnutí nabude právní moci. V takových případech podle stěžovatele není možno rozhodnutí zrušit zákonnými prostředky podle správního řádu, a to ani v rámci mimořádných opravných prostředků. Stěžovateli tedy připadá absurdní, aby takové rozhodnutí potom rušily soudy ve správním soudnictví jako nezákonné. Nejvyšší správní soud k této námitce konstatuje, že ve správním soudnictví soudy dle § 2 s. ř. s. poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob. Smyslem projednání věci ve správním soudnictví tak není polemika s právními názory účastníků řízení ze strany soudu v případě, že se neváží na reálný skutkový základ projednávaného případu, ale zvažují jen teoretické možnosti. Z obsahu předloženého spisu neplyne, že rozhodnutí správních orgánů v dané věci bylo podrobeno mimořádným opravným prostředkům, Nejvyšší správní soud se proto nebude vyjadřovat k této námitce, protože posuzování vztahu mimořádných opravných prostředků k stěžovatelem nastíněným rozhodnutím vybočuje ze skutkového základu věci.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou i stěžovatelovu námitku, že jazykové vyjádření § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je natolik jasné, že není potřeba jiné metody výkladu než jazykového výkladu a že z tohoto ustanovení podmínka nabytí právní moci v rámci jednoroční lhůty nijak neplyne. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakovaně poukazuje na odůvodnění rozsudku ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010 - 91, dle kterého pojem „projednat přestupek" v

zákoně o přestupcích je používán ve více smyslech, navíc jen jazykovým výkladem nelze dospět k jednoznačné odpovědi na otázku, zda pojem „projednat přestupek“ značí vydání rozhodnutí, doručení tohoto rozhodnutí či nabytí právní moci takového rozhodnutí. Pokud není možno vyjít jen z jazykového výkladu, je třeba použít i další metody výkladu.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou stěžovatele, že smysl jednoroční lhůty k projednání přestupku tkví v zabránění průtahům v řízení ze strany správních orgánů a zabránění ukládání sankcí za skutky dávno minulé. Stěžovatel se domnívá, že takovému smyslu bezvýhradně vyhovuje výklad ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, který požaduje, aby do jednoho roku muselo být rozhodnutí vydáno, ale nemuselo již nabýt právní moci. Stěžovatel nenachází žádný rozumný argument, proč by v rámci již tak krátké jednoroční prekluzívní lhůty mělo vydané rozhodnutí ještě nabýt právní moci. Z pohledu zabránění průtahů v řízení a trestání za přestupky dávno minulé se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako ekvivalentní výklad zastávaný stěžovatelem i výklad, že v rámci jednoroční lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je nutno rozhodnout pravomocně. Mezi vydáním rozhodnutí a jeho právní mocí zpravidla uplyne doba, jež se dá počítat na dny, z pohledu výše uvedeného smyslu lhůt je tato doba nevýznamná. Nejvyšší správní soud se ovšem neztotožňuje s názorem, že jednoroční lhůta k vydání pravomocného rozhodnutí o přestupku je příliš krátká a že by bylo namístě požadovat pouze vydání rozhodnutí v této lhůtě, aniž by již muselo nabýt právní moci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že na řízení o přestupcích se dle § 51 zákona o přestupcích vztahuje správní řád, který v § 71 odst. 3 stanoví pro vydání rozhodnutí lhůtu 30 dní od zahájení řízení. Z § 80 odst. 2 správního řádu plyne, že správní orgán má povinnost zahájit řízení do 30 dnů od okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední. Právní řád tedy počítá s tím, že samotná činnost správních orgánů v souvislosti s přestupkem by neměla přesáhnout 90 dní. Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že 275 dní (příp. 276 dní), tj. doba jednoho roku bez 90 dní, je dostatečně dlouhá doba na to, aby si správní orgán zjistil potřebné skutečnosti, jestliže oznámení o přestupku je v tomto smyslu neúplné, a aby byl správní orgán schopen rozhodnutí, a to jak prostupňové, tak druhostupňové, doručit. I v případě, že by bylo správnímu orgánu doručeno oznámení o přestupku s jistou časovou prodlevou od jeho spáchání, účastník řízení podal odvolání až 15. den poté, co mu bylo rozhodnutí oznámeno, a v řízení došlo k problémům s doručováním, nedochází zdejší soud k názoru, že délka doby 275 dnů (případně 276) by správnímu orgánu bránila zmíněné překážky překlenout. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že jednoroční lhůta k vydání rozhodnutí, které musí v této lhůtě nabýt i právní moci, je dostatečně dlouhá, že i v případě účastníků řízení, kteří se rozhodnou „procesně taktizovat“, nijak nebrání pravomocnému skončení řízení.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné námitky nejsou důvodné. Protože v řízení nebyly

shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalobci žádné náklady nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu